

Arrest

nr. 157 886 van 8 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 22 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine. U woonde samen met uw vrouw en uw kind in de stad Uzhgorod in de provincie Zakarpatskaya.

Op 20 januari 2015 kwamen de wijkagenten de plaatselijke militaire commissaris langs op uw domicilieadres. U verbleef echter op een ander adres dicht bij de plaats van uw werk. Uw burens vertelden u dat verschillende andere mannen werden meegenomen in het kader van een mobilisatie van reservisten. In de daaropvolgende dagen kwam men nog twee keer naar uw adres. Daarop besliste u

om te vertrekken uit Oekraïne. U wilt niet strijden in de oorlog omdat u zelf niet gedood wil worden, omdat u geen landgenoten wil doden en omdat u het niet eens bent met de koers van de huidige regering in Kiev. Indien u zou weigeren om als reservist gemobiliseerd te worden, zou u in de gevangenis belanden.

Op 4 februari 2015 vertrok u uit Oekraïne. U reisde illegaal, verborgen in het laadruim van een vrachtoertuig van Oekraïne naar België. U kwam aan in België op 6 februari 2015 en vroeg dezelfde dag asiel.

B. Motivering

U vreest dat u in Oekraïne zult moeten dienen in het leger omdat u een oproeping tot mobilisatie zou hebben ontvangen. U wilt niet naar het leger gaan omdat u niet gedood wil worden. Verder roept u gewetensbezwaren in. U zou namelijk niet akkoord gaan met het beleid van de huidige Oekraïense regering in het algemeen, en het beleid ten opzichte van het conflict in het oosten van het land in het bijzonder. U stelt ook dat de Oekraïense autoriteiten zich in het oosten van het land schuldig zouden maken aan ernstige mensenrechtenschendingen.

Vooreerst dient te worden gesteld dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen; en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw weigering om als reservist te worden ingezet in het Oekraïense leger te doen niet is ingegeven door een vrees voor een ernstige discriminatoire behandeling omwille van één van de redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie (ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging, behoren tot een bepaalde sociale groep), maar dat u zich in hoofdzaak beroept op het feit dat u gewetensbezwaren zou hebben.

In dit verband moet worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u zich niet beroept op absolute gewetensbezwaren tegen het gebruik van geweld of het regulier militair apparaat aan sich. Hoewel u in de loop van het gehoor bij het Commissariaat-generaal wel verklaarde dat u 'niemand wil vermoorden' (CGVS, p. 7), blijkt uit uw verdere verklaringen en uit uw gedrag echter dat u in principe niet gekant bent tegen het gebruik van geweld of tegen het inzetten van troepen in een gewapend conflict. Zo verklaarde u dat u zich in 2011 spontaan hebt aangemeld bij de Oekraïense autoriteiten om uw legerdienst te vervullen, wat er op wijst dat u niet gekant bent tegen het gebruik van wapens of tegen het bestaan van een krijgsmacht ter verdediging van een land (CGVS, p. 5). Verder verklaarde u dat een land het recht heeft om zijn territorium te verdedigen en hiervoor wapens te gebruiken (CGVS, p. 8) en zei u dat u zelf ook bereid zou zijn om de wapens op te nemen om uw land te verdedigen, maar dat u dit om welbepaalde redenen niet wil doen in het kader van het huidige conflict in het oosten van Oekraïne (CGVS, p. 9).

Het Commissariaat-generaal meent dat er uit uw verklaringen ook geen fundamentele gewetensbezwaren kunnen worden onderscheiden betreffende uw deelname aan een militaire actie of handeling die gericht is tegen een gemeenschap of bevolkingsgroep waarmee u zichzelf zou identificeren. Hoewel u enkele malen aangaf dat u de separatisten in het oosten van Oekraïne als 'broeders' of als 'eigen volk' (hetzij Russischtalige Oekraïners, Russische staatsburgers of mensen van Slavische origine in het algemeen) beschouwt en dat u niet tegen hen wilt vechten (CGVS, p. 6-9), blijkt uit uw verklaringen dat u zich in principe niet verzet tegen het gebruik van geweld door de Oekraïense autoriteiten tegen de separatisten. Toen u werd gevraagd of de Oekraïense overheid iets mag ondernemen tegen de separatisten zich die gewapenderhand willen afscheuren van de rest van het land, antwoordde u dat de Oekraïense overheid dat wel mag doen, maar dat het 'juist moet gebeuren'. U zei dat de Oekraïense overheid niet eerst mensen moet vermoorden en dan pas onderhandelen, maar dat ze 'eerst moeten onderhandelen'. U voegde hier aan toe dat u wel begreep dat een land zijn 'territoriale autonomie mag verdedigen' (CGVS, p. 8-9). Hieruit blijkt dat u zich niet zozeer verzet tegen het feit dat de Oekraïense autoriteiten met gebruik van geweld optreden tegen de separatisten, maar wel tegen de wijze waarop de Oekraïense overheid momenteel probeert het conflict te beslechten. Uit uw verklaringen blijkt dat u de Oekraïense overheid verwijt te weinig te hebben onderhandeld met de separatisten alvorens militair in te grijpen.

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u uw weigering om ingezet te worden in het conflict baseert op politieke bezwaren tegen het beleid van de huidige regering in het algemeen en het beleid van de regering ten opzichte van de separatisten in het oosten van het land in het bijzonder (CGVS, p. 6-10). In dit verband moet worden opgemerkt dat het feit dat een persoon het niet eens is met de politieke motivatie van zijn overheid voor een bepaalde militaire actie niet volstaat om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus op basis van gewetensbezwaren tegen het vervullen van de dienstplicht: "Not every conviction, genuine though it may be, will constitute a sufficient reason for claiming refugee status after desertion or draft-evasion. It is not enough for a person to be in disagreement with his government regarding the political justification for a particular military action. Where, however, the type of military action, with which an individual does not wish to be associated, is condemned by the international community as contrary to basic rules of human conduct, punishment for desertion or draft-evasion could, in the light of all other requirements of the definition, in itself be regarded as persecution." (UNCR, Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the Protocol relating to the Status of Refugees, december 2011 [heruitgave], paragraaf 171).

Wat betreft een mogelijk verzet tegen deelname aan een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, dient te worden opgemerkt dat voor zover de legitimiteitskwestie van een bepaald conflict nog niet werd beslecht op internationaal niveau, de bezwaren of grieven van de persoon in kwestie kunnen worden beoordeeld vanuit de optiek van de gewetensbezwaarden (UNHCR, Guidelines on International Protection No. 10: Claims to Refugee Status related to Military Service within the context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 14 november 2014, paragraaf 25).

Wat betreft een mogelijk verzet tegen een deelname aan het militaire conflict in het oosten van het land omwille van de methodes en middelen die door de Oekraïense (militaire) autoriteiten worden aangewend tijdens het conflict – u zei dat de ingrijpen van de huidige regering in het oosten van het land in de toekomst als 'genocide' zal bestempeld worden (CGVS, p. 9) – dient te worden opgemerkt dat er geen aanwijzingen zijn dat er in het huidige conflict sprake zou zijn van mensenrechtenschendingen door de strijdende partijen van deze aard of omvang. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. OHCHR, Report on the human rights situation in Ukraine: 8th Report (15 December 2015), 9th Report (1 December to 15 February), 10th Report (16 February to 15 May 2015)), blijkt dat er weliswaar gewag wordt gemaakt van bepaalde schendingen van de mensenrechten door de strijdende partijen, maar dat deze schendingen vooral worden begaan door enkele specifieke groepen of eenheden, zoals de gewapende groepen langs de kant van de pro-Russische separatisten, sommige nationalistische Oekraïense volksmilities die tegen de separatisten vechten of de Veiligheidsdienst van Oekraïne (SBU) aan de kant van de Oekraïense overheid. In de beschikbare rapporten wordt er geen gewag gemaakt van systematische of grootschalige schendingen van de mensenrechten of het oorlogsrecht door het reguliere Oekraïense leger, waar u als reservist bij in zou worden gelijfd. Het Commissariaat-generaal meent dan ook dat u niet kunt aantonen dat er een reëel kans bestaat u in het kader van een mobilisatie als reservist in het reguliere Oekraïense leger blootgesteld zou worden aan het risico om deel te nemen aan daden die ingaan tegen de basisregels van de menselijke omgang.

Op basis van bovenstaande overwegingen meent het Commissariaat-generaal dat er in uw hoofde geen gegronde gewetensbezwaren ten opzichte van uw inzet in het kader van een mobilisatie als reservist en operationele inzet in het huidige conflict in Oekraïne kunnen worden vastgesteld.

Wat betreft uw vrees om zelf gedood te worden – u zei uitdrukkelijk dat u niet wilde sterven en u wees herhaaldelijk op het feit dat er veel slachtoffers vallen onder de Oekraïense soldaten (CGVS, p. 7-9) – dient opgemerkt te worden dat dit een motief is dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijk belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Het ligt in de bevoegdheid van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw verklaring dat u zich bij een eventuele terugkeer naar Oekraïne opgepakt en veroordeeld zou worden tot een gevangenisstraf van vijf jaar omdat u zich zou hebben onttrokken aan verschillende oproepingen van het militair commissariaat (CGVS, p. 7), dient vooreerst opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. COI Focus: Ukraine. Mobilisation partielle, insoumission), blijkt dat de opgeroepen persoon de oproeping voor mobilisatie persoonlijk in ontvangst moet nemen. Als de persoon in kwestie niet voor ontvangst getekend heeft, zal hij niet vervolgd kunnen worden voor zijn niet-verschijnen. Gelet op de door u beschreven situatie, namelijk dat de wijkagent en de plaatselijke militaire commissaris drie keer op uw registratieadres zouden zijn langs

geweest, maar dat u telkens afwezig was omdat u op uw effectieve verblijfplaats woonde, waardoor u nooit een convocatie hebt ontvangen, laat staan voor ontvangst hebt ondertekend, en de voormelde informatie, is er heden geen grond om aan te nemen dat u op dit moment reeds een bestraffing riskeert omwille van het feit dat u zich niet hebt aangemeld voor in het kader van de mobilisatie. In dit verband moet overigens worden opgemerkt dat gerechtelijke vervolging bij dienstplichtontduiking legitiem is bij ontstentenis van het bestaan van een gegronde reden voor de ontduiking van de dienstplicht. Uit de voormelde informatie, blijkt tevens dat de voorziene straffen voor ontduiking van de dienstplicht in Oekraïne niet disproportioneel zijn.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw Oekraïense paspoort (stuk 1) en uw militair boekje (stuk 2) attesteren uw identiteit en het feit dat u uw dienstplicht hebt vervuld, wat niet in vraag wordt gesteld. U legde ook enkele internetartikels voor in verband met het verbod om naar het buitenland te reizen voor reservisten en in verband met de mogelijke gevangenisstraffen voor desertie (CGVS, p. 12) om aan te tonen dat u als dienstweigeraar het risico loopt op een gevangenisstraf. Het Commissariaat-generaal verwijst hierbij naar bovenstaande argumentatie in verband met gerechtelijke vervolging bij dienstplichtontwijking.

Wat betreft de internetartikels in verband met een nieuwe wet die door het Oekraïense parlement werd gestemd (stuk 5) en die volgens uw verklaringen aan militaire bevelhebbers de bevoegdheid geven om de eigen troepen te executeren wanneer ze zich zouden willen overgeven (CGVS, p. 12-13), moet worden opgemerkt dat de wetwijziging waarnaar dit artikel verwijst plaatsvond in februari 2015. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, (cf. COI Focus, UKRAINE. Mesures pouvant être prises contre un déserteur (nouvel article de loi)), blijkt dat deze regeling betrekking heeft op eventuele situaties waarin het een bevelhebber in een gevechtssituatie is toegestaan om wapens te gebruiken, of om aan ondergeschikten het bevel te geven om wapens te gebruiken, indien er geen enkele andere mogelijkheid bestaat om gevallen van insubordinatie een halt toe te roepen zonder daarbij de dood van de andere betrokken partij te veroorzaken. In voorkomend geval zou de bevelhebber de andere partij, voor zover de omstandigheden zulks toelaten, voorafgaand aan het gebruik van deze bijzondere maatregelen of diens wapen moeten waarschuwen, door hetzij het gebruik van diens stem hetzij het lossen van een waarschuwingsschot, als indicatie dat hij de nakende maatregelen zal aanwenden. In dit verband dient te worden opgemerkt dat er in de wetgeving in kwestie geen sprake is van het toelaten van standrechtelijke executies in geval van desertie, in tegenstelling tot wat u beweert, maar dat het enkel mogelijk wordt gemaakt voor een militair bevelhebber om in bepaalde gevallen, wanneer er geen andere opties bestaan, om op een proportionele manier geweld te gebruiken om de insubordinatie een halt toe te roepen, waarbij uitdrukkelijk wordt vermeld dat dit in geen geval de dood van een soldaat mag veroorzaken. De overige internetartikels (stuk 6 t.e.m. 10), die volgens uw verklaringen (CGVS, p. 13) gaan over het feit dat de Oekraïense overheid het aantal gesneuvelde soldaten bewust onderschat, over het aantal militairen dat vermist zou zijn, over het feit dat mensen met een legerboekje als eersten zullen worden gemobiliseerd, over het feit dat mensen die een legerboekje hebben dringend naar de frontlijn worden gestuurd en over de beslissing van de Oekraïense president in verband met het aantal mobilisatierondes dit jaar, bevatten evenmin informatie die bovenstaande argumentatie kunnen weerleggen.

Wat betreft de huidige politieke en militaire situatie in Oekraïne, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige

schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in de provincie Zakarpatskaya, waarvan u afkomstig bent, op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM, van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Waar verzoekende partij zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroept op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4.1. In haar verzoekschrift verzet verzoekende partij zich tegen de interpretatie van verwerende partij als zouden de door haar aangevoerde gewetensbezwaren van de hand dienen gewezen te worden omdat deze enkel zouden kaderen in het feit dat zij politieke bezwaren heeft tegen de manier waarop het conflict wordt aangepakt en niet zozeer tegen het conflict op zich. Immers heeft zij duidelijk verklaard dat het Oekraïense leger volgens haar mensenrechtenschendingen begaat en dat zij geen landgenoten wenst te doden. Verder wijst verzoekende partij erop dat daar waar artikel 48/3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat een weigering van de dienstplicht in aanmerking komt voor internationale bescherming “*in het bijzonder*” bij daden die strafbaar zijn, uit de woorden “*in het bijzonder*” kan worden afgeleid dat andere gevallen, waarbij geen daden worden gepleegd die strafbaar zijn, geenszins automatisch uitgesloten zijn van het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Volgens de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens komen in elk geval, zonder uitsluiting te maken van andere gevallen, gewetensbezwaren in aanmerking (EHRM, Bayatyan v. Armenië, 7 juli 2011). Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij verschillende internationale rapporten en internetartikels toe waaruit zou blijken dat het Oekraïense leger ernstige mensenrechtenschendingen begaat (bijlagen 3-6). Daarnaast voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog een internetartikel toe van 6 februari 2015 over een nieuwe wet die door het Oekraïense parlement werd gestemd (bijlage 7) waaruit volgens haar blijkt dat indien zij zou weigeren om deel te nemen aan handelingen van het Oekraïense leger die strijdig zijn met de mensenrechten, zij geëxecuteerd zal worden. Tevens voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een internetartikel toe van 28 juli 2014 waarin gewezen wordt op het grote aantal deserteurs bij het Oekraïense leger en op het vermoeden dat de Oekraïense autoriteiten in berichtgeving het aantal gedode soldaten kleiner doet uitschijnen dan het werkelijk is (bijlage 8).

2.2.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van verplichtingen als reservist kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, *in casu* dient te worden geoordeeld dat door verzoekende partij geen overtuigende elementen worden aangehaald om omwille van één van deze redenen internationale bescherming toe te staan.

Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat haar weigering om als reservist te worden ingezet in het Oekraïense leger niet is ingegeven door een vrees voor een ernstige discriminatoire behandeling omwille van één van de redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie (ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging, behoren tot een bepaalde sociale groep), maar dat zij zich in hoofdzaak beroept op het feit dat zij gewetensbezwaren zou hebben. Door verwerende partij werd desbetreffend evenwel vastgesteld dat er in hoofde van verzoekende partij geen gegronde gewetensbezwaren ten opzichte van haar inzet in het kader van een mobilisatie als reservist en operationele inzet in het huidige conflict in Oekraïne kunnen worden vastgesteld. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift betwist dat haar gewetensbezwaren enkel zouden kaderen in het feit dat zij politieke bezwaren heeft tegen de manier waarop het conflict wordt aangepakt en niet zozeer tegen het conflict op zich en benadrukt dat zij duidelijk heeft verklaard dat het Oekraïense leger mensenrechtenschendingen begaat en dat zij geen landgenoten wenst te doden, wijst de Raad evenwel op de uitgebreide motivering van verwerende partij dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij zich in principe niet verzet tegen het gebruik van geweld door de Oekraïense autoriteiten tegen de separatisten. Toen haar immers werd gevraagd of de Oekraïense overheid iets mag ondernemen tegen de separatisten die gewapenderhand willen afscheuren van de rest van het land, antwoordde zij dat de Oekraïense overheid dat wel mag doen, maar dat het 'juist moet gebeuren' en zei zij dat de Oekraïense overheid niet eerst mensen moet vermoorden en dan pas onderhandelen, maar dat ze 'eerst moeten onderhandelen'. Verzoekende partij voegde hier aan toe dat zij wel begreep dat een land zijn 'territoriale autonomie mag verdedigen'. Hieruit blijkt wel degelijk duidelijk dat verzoekende partij zich niet zozeer verzet tegen het feit dat de Oekraïense autoriteiten met gebruik van geweld optreden tegen de separatisten, maar wel tegen de wijze waarop de Oekraïense overheid momenteel probeert het conflict te beslechten en dat er uit de verklaringen van verzoekende partij dan ook geen fundamentele gewetensbezwaren kunnen worden onderscheiden betreffende haar deelname aan een militaire actie of handeling die gericht is tegen een gemeenschap of bevolkingsgroep waarmee verzoekende partij zichzelf zou identificeren. De loutere herhaling van verzoekende partij dat zij geen landgenoten wenst te doden volstaat geenszins om voormelde motivering in een ander daglicht te stellen. Waar verzoekende partij bemerkt dat het Oekraïense leger mensenrechtenschendingen begaat en desbetreffend bij haar verzoekschrift verschillende internationale rapporten en internetartikels voegt waaruit dit zou blijken (bijlagen 3-6), wijst de Raad er vooreerst op

dat uit de door verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie, deel 4) blijkt dat er weliswaar gewag wordt gemaakt van bepaalde schendingen van de mensenrechten door de strijdende partijen, maar dat deze schendingen vooral worden begaan door enkele specifieke groepen of eenheden, zoals de gewapende groepen langs de kant van de pro-Russische separatisten, sommige nationalistische Oekraïense volksmilities die tegen de separatisten vechten of de Veiligheidsdienst van Oekraïne (SBU) aan de kant van de Oekraïense overheid. In de beschikbare rapporten wordt echter geen gewag gemaakt van systematische of grootschalige schendingen van de mensenrechten of het oorlogsrecht door het reguliere Oekraïense leger, waar zij als reservist bij zou worden ingelijfd. In de door verzoekende partij aangebrachte informatie kunnen er evenmin concrete aanwijzingen worden gevonden waaruit blijkt dat het reguliere Oekraïense leger systematisch of grootschalige schendingen van de mensenrechten of het oorlogsrecht begaat en wordt louter bevestigd dat er inderdaad sprake is van bepaalde schendingen van de mensenrechten door de strijdende partijen en dat deze schendingen vooral worden begaan door enkele specifieke groepen of eenheden, zoals de gewapende groepen langs de kant van de pro-Russische separatisten, sommige nationalistische Oekraïense volksmilities die tegen de separatisten vechten of de Veiligheidsdienst van Oekraïne (SBU) aan de kant van de Oekraïense overheid. Verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat er een reële kans bestaat dat zij in het kader van een mobilisatie als reservist in het reguliere Oekraïense leger blootgesteld zou worden aan het risico om deel te nemen aan daden die ingaan tegen de basisregels van de menselijke omgang.

Daar waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een internetartikel van 6 februari 2015 voegt over een nieuwe wet die door het Oekraïense parlement werd gestemd (bijlage 7) waaruit volgens haar blijkt dat indien zij zou weigeren om deel te nemen aan handelingen van het Oekraïense leger die strijdig zijn met de mensenrechten, zij geëxecuteerd zal worden, wijst de Raad erop dat uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 12, deel 3) blijkt dat deze regeling betrekking heeft op eventuele situaties waarin het een bevelhebber in een gevechtssituatie is toegestaan om wapens te gebruiken, of om aan ondergeschikten het bevel te geven om wapens te gebruiken, indien er geen enkele andere mogelijkheid bestaat om gevallen van insubordinatie een halt toe te roepen zonder daarbij de dood van de andere betrokken partij te veroorzaken. In voorkomend geval zou de bevelhebber de andere partij, voor zover de omstandigheden zulks toelaten, voorafgaand aan het gebruik van deze bijzondere maatregelen of diens wapen moeten waarschuwen, door hetzij het gebruik van diens stem hetzij het lossen van een waarschuwingsschot, als indicatie dat hij de nakende maatregelen zal aanwenden. In het door verzoekende partij aangebrachte internetartikel wordt deze informatie louter bevestigd en geenszins weerlegd. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, is er in de wetgeving in kwestie geen sprake van het toelaten van standrechtelijke executies in geval van desertie. Het wordt enkel mogelijk gemaakt voor een militair bevelhebber om in bepaalde gevallen, wanneer er geen andere opties bestaan, om op een proportionele manier geweld te gebruiken om de insubordinatie een halt toe te roepen, waarbij uitdrukkelijk wordt vermeld dat dit in geen geval de dood van een soldaat mag veroorzaken.

Wat betreft het door verzoekende partij aangebrachte internetartikel van 28 juli 2014 waarin gewezen wordt op het grote aantal deserteurs bij het Oekraïense leger en op het vermoeden dat de Oekraïense autoriteiten in berichtgeving het aantal gedode soldaten kleiner doet uitschijnen dan het werkelijk is (bijlage 8), is de Raad van oordeel dat dit internetartikel geen informatie bevat die de argumentatie in de bestreden beslissing kan weerleggen. Voor zover verzoekende partij hiermee aangeeft dat zij vreest zelf gedood te worden, bemerkt de Raad dat dit een motief is dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijk belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Het ligt in de bevoegdheid van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.5. Inzake het internetartikel dat verzoekende partij bijbrengt omtrent het groot aantal IDP's in Oekraïne (bijlage 10), bemerkt de Raad dat dit artikel gaat over de moeilijkheden waarmee personen die de *Donbas*-regio ontvlucht zijn geconfronteerd worden wanneer zij zich elders in Oekraïne willen vestigen. Verzoekende partij is evenwel niet afkomstig uit de *Donbas*-regio maar uit de provincie Zakarpatskaya, waarnaar zij kan terugkeren, waardoor haar situatie geenszins kan vergeleken worden met de in het internetartikel besproken situatie van IDP's afkomstig uit de *Donbas*-regio. De informatie in het aangebrachte internetartikel is dan ook *in casu* irrelevant.

2.2.6. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaansluitingsproces, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij bemerkt dienaangaande dat het conflict in het oosten van Oekraïne ook gevolgen heeft voor de rest van het land en voegt hieromtrent als bijlage bij haar verzoekschrift een artikel van 3 mei 2014 omtrent een gewelddadig incident in het westen van Oekraïne (bijlage 9). De Raad stelt evenwel vast dat het internetartikel louter handelt omtrent een incident in Odessa waarbij verschillende dodelijke slachtoffers vielen bij een confrontatie tussen pro-Russische en pro-Oekraïense militanten en derhalve niet relevant is voor de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in de provincie Zakarpatskaya, waarvan verzoekende partij afkomstig is. De Raad wijst verzoekende partij erop dat verwerende partij in de bestreden beslissing omtrent de actuele veiligheidssituatie in de provincie Zakarpatskaya het volgende motiveert: *“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in de provincie Zakarpatskaya, waarvan u afkomstig bent, op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.”* Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie aan waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend baseert en die zich in het administratief dossier bevindt (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie, deel 1) niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT